

τήρησις τῆς προστασίας μέχρι τοῦ 22ου ἔτους κ.λ.π. μᾶς προσφέρουν τὰς ἀπαραίτητους ἐγγυήσεις, πλὴν ὅμως ἡ γενικὴ αὐτὴ διαγρᾶμμις δὲν δύνανται νὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν γνώσιν τῶν εἰδικῶν ἐπιπτώσεων, ἵνα ἐφησυχάσωμεν.

Διὰ τὸν λόγον ἀκριβῶς αὐτὸν θὰ πρέπει νὰ κατανοηθῇ ὅτι ὁ ἀναγνωρισθεὶς χρόνος σταδιακῆς ἐναρμονίσεως καὶ ἀναπτύξεως τῆς οἰκονομίας, ὁ ὁποῖος καὶ ἀποτελεῖ τὸ μεταβατικὸν στάδιον πρὸς εὐθυγράμμισιν, εἶναι πολὺτιμος καὶ πρέπει νὰ τὸν ἐκμεταλλευθῶμεν καταλλήλως μετ' ἐνατικὴν προσπάθειαν καὶ οὐχὶ μετ' παθητικὴν ἡσυχίαν. Διότι κατὰ τὴν μεταβατικὴν αὐτὴν περιόδον ἔχομεν νὰ ἐπιλύσωμε προβλήματα δύσκολα, τὸ περιεχόμενον τῶν ὁποίων ἐπὶ δεκάδας ἐτῶν συνεσσωρεύετο καὶ ἐπὶ δεκάδας ἐτῶν ἀνεβάλλετο ἢ λύσις τῶν. Ἡ στατικὴ πλὴον διαδικασία τῆς ἐπιλύσεως τῶν οἰκονομικῶν προβλημάτων δέον νὰ καταστῇ δυναμικὴ ἀντιμετώπισις, συνισταμένη εἰς διαρκῆ προσπάθειαν ἀναπαραγωγῆς τῶν διαρθρωτικῶν, ὀργανωτικῶν κ.λ.π. δεδομένων τῆς οἰκονομίας.

Ἄναπόφευκτος καθίσταται ἡ ἀνάγκη ν' ἀναπροσαρμόσωμε τὰς οἰκονομικὰς θεωρίας νομισματικὰς—πιστωτικὰς—σχέσεως κεφαλαίων κ.λ.π. Ἀκόμη ἐν Ἑλλάδι ἐπικρατεῖ πνεῦμα ἀντίθετον πρὸς ἐκεῖνο τοῦ ἐπιβάλλεται διὰ τὴν βιομηχανικὴν ἀνάπτυξιν, ἥτις καὶ ἀποτελεῖ τὴν σπουδαιότεραν πηγὴν εὐθυμίας. Δὲν εἶναι δυνατόν ἐν ὧσει τῶν ὑφισταμένων σήμερον συνθηκῶν αἱ Ἑλληνικαὶ Βιομηχανίαι νὰ κινηθοῦν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀναγωνιστικοῦ ἐπιπέδου πρὸς τὰς κεντρο-ευρωπαϊκάς, ὅταν πλὴν τοῦ ὑψηλοτέρου κόστους κεφαλαίου, ἔχομεν δάνεια μεσοπρόθεσμα 5—6 ἐτῶν ἀντὶ τῶν μακροπρόθεσμων 15—20 ἐτῶν, ὅταν διστάζωμεν πρὸ τῆς ἀναλήψεως ἐκτεταμένων κινδύνων, περιορίζομε τὴν ἐπέκτασιν τῶν πιστωτικῶν μέσων διότι φοβούμεθα τὸν πληθωρισμὸν καὶ θεωροῦμεν τὰς ἐπὶ πιστώσει πωλήσεις καὶ τὰς ξένας ἀκόμη πιστώσεις πληθωρισμῶν. Ὡς ἔχει ὅμως καταδειχθῆ εἰς τὴν ἐφημερίαν οἰκονομικὴν, ἡ ὁποία στηρίζεται ἐπὶ τῶν δεδομένων τῆς πείρας, ἡ ἐπέκτασις τῶν πιστωτικῶν μέσων διὰ παραγωγικὴν ἐπέκτασιν, ἐν ἄλλοις λόγοις ἡ αὐξήσις τῆς πιστωτικῆς κυκλοφορίας ὅταν συνοδεύεται μετ' παράλληλον αὐξήσιν τῆς παραγωγῆς, δὲν ὀδηγεῖ εἰς πληθωρισμὸν καὶ ὅταν τὸ κάλωμα τοῦ νομισματοῦ κατέλθῃ κάτω τοῦ 20 %.

Παρίσταται ἐπομένως ἀνάγκη λήψεως δραστηριοτέρων μέτρων ἐνθαρρυνσεως τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας. Παράλληλως πρὸς τὸν Ὄργανισμὸν Βιομηχανικῆς Ἀναπτύξεως

ἴσως εἶναι σκόπιμος καὶ ἡ σύστασις ἐτέρον, ἵνα ἐνισχυθῇ ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας εἰς τοὺς διαφόρους τομεῖς.

Ἐνα ἄλλο σημεῖον τοῦ ὁποῖον χρῆζει ἰδιαίτερας προσοχῆς καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου στηρίζονται ἄρκετὰ αἱ προβλέψεις ἐπιτυχίας, εἶναι τὸ ἐργατικὸν δυναμικόν.

Ἐπὶ τούτου παρατηρητέον ὅτι εὐρισκόμεθα πρὸ οἰκονομικοκοινωνικοῦ προβλήματος, κινουμένων ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν δύο ἀντιρροπῶν τάσεων, τὴν οἰκονομικὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἀντιθετὸς πρὸς τὴν ἄλλην ἐπιζητεῖ λύσιν.

Καὶ ἡ μὲν οἰκονομικὴ κλίνει ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τοῦ καθεστώτος τῆς εὐθηνῆς ἐργασίας, ἵνα δημιουργηθοῦν συνθήκαι προσελκύσεως τῶν ξένων κεφαλαίων, ἡ δὲ κοινωνικὴ τὴν βελτίωσιν τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου.

Δοθέντος ὅτι πρὸς διαφύλαξιν τῆς σταθερότητος τῆς οἰκονομίας κατὰ μακρότερα χρονικὰ διαστήματα ἕνα ἕκαστον τῶν δύο αὐτῶν τμημάτων κρατικῆς πολιτικῆς ἀπαιτεῖται ὅπως κινήται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν διαγραφομένων ὑπὸ τοῦ ἄλλου, δέον νὰ ἀναζητηθῇ ἐνδιάμεσος λύσις πρὸς ἱκανοποίησιν ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν.

Ἀναμφισβήτητον ὅμως γυχνάει ὅτι ἐὰν κατὰ τὴν μεταβατικὴν περιόδον δημιουργηθοῦν συνθήκαι ἐλευθεράς μετακινήσεως τοῦ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς Ε.Ο.Κ. ἐνδέχεται νὰ ἔχομε φαινόμενα ἀντιθετὰ πρὸς τὰ ἀρχικῶς προβλεφθέντα, ἥτις: ἀντὶ τὸ δικτικόν κεφάλαιον νὰ στραφῇ πρὸς τὴν χώραν μας πρὸς ἐξέυρεσιν εὐθηνότερας ἐργασίας, ἡ εὐθηνὴ ἐργασία νὰ κινηθῇ πρὸς τὴν βιομηχανοποιημένην Λύσιν.

Πάντως ἡ εἰσοδος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Κοινὴν Ἀγορὰν ἦτο ἀναγκαῖα καὶ σκόπιμος. Ὁ ρόλος τῶν ὁποίων θὰ διαδραματίσῃ ἡ κοινὴ συνεργασία ἐντὸς τοῦ χώρου τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς εἶναι ἀξιολόγους. Μόνον ἐν τῷ πλαισίῳ εὐρύτερας οἰκονομικῆς συνεργασίας καὶ πλατυτέρας ἀγορᾶς, εἶναι δυνατὴ ἡ ἀξιοποίησις τῆς παραγωγῆς μας, ἡ ἐξοικονομήσις, εἴτε ὑπὸ μορφήν δανεισμοῦ, εἴτε ὑπὸ μορφήν τοποθετήσεως, ἢ ἐπενδύσεως τοῦ ἀναγκαίου βιοτικοῦ κεφαλαίου διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς οἰκονομίας.

Ἐπιπροσθέτως, ἀποκτώντες 170 ἑκατ. πελάτας, δημιουργοῦμε τὴν βασικὴν προϋπόθεσιν αὐξήσεως τῶν ἐξαγωγῶν μας πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς προβλεπομένης αὐξήσεως τῆς ζήτησεως ἐκ μέρους τῶν μελῶν τῆς διακρατικῆς κοινότητος. Μετὰ βᾶσιν ἐξ ἄλλου τὸν εὐρύτερον καταμερισμὸν καὶ τὴν συνδρομὴν τῆς νέας εὐρωπαϊκῆς